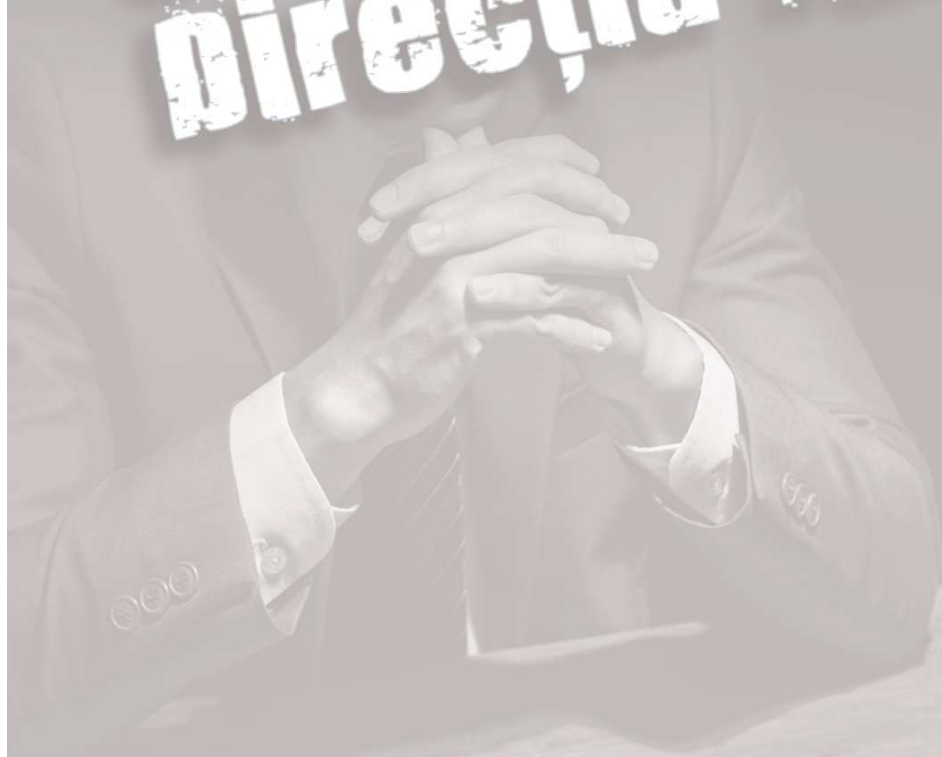

TRAIAN TANDIN

COLECȚIA TT

Căpitan la Direcția Judiciară

EDITURA

NEVERLAND

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
O crimă trucată	13
Proaspăt polițist la biroul crime	15
Adevărul este ascuns timp de 10 ani	21
Dezmăț și sânge la casa americanului	27
Al doilea zbor	31
Ucis de parteneră pentru că nu o satisfăcea sexual	34
O răzbunare feroce și o înscenare polițistă	36
O crimă bestială	41
Criminalul a fost cunoscut cu 7 ore înaintea omorului.....	44
Ucisă cu furculița, fiindcă a refuzat sex oral	46
Gelozie morbidă.....	48
Concluzii de învinuire.....	60
O falsă recunoaștere	68
Blestemul Mănăstirii Chiajna	72
Lovire cauzatoare de moarte.....	75
Sapte ani de frământări.....	80
Cadavrul din cascadă	85
O pedeapsă binemeritată	89
Probe strânse cu migală	92
Bătrânii singuratici	95
Crimă pasională plănuită 40 de ani.....	100
Un soț cu chip de bestie	103
Asasinarea unui preot	107
Acțiunea „Crivina”	111
Împușcarea unui milițian	116
Crima din Strada Negoitul.....	120

Raportul unui criminalist	124
Tălhărie cu moartea victimei.....	129
Spărgătorul asasin	135
Omorul a fost prevenit	142
„Puterea farmecelor”	147
Ucigașii cu otravă.....	151
Acțiunea „Bradul”	158
Complotul criminal	163
Perversitate și pedeapsă.....	172
Condamnați la moarte	180
Asasinul a fost descoperit după nouă ani	185
Accident de circulație sau crimă?	193
Lăcomie criminală	202
Martorii principali – autori ai faptei	210
Ceasul victimei demască ucigașul.....	215
Polițist și medic legist	220
„Mi-a fost omorât moșneagul”	230
„Zeama de glonț”	234
Acțiunea „Vânătorul”	241
O crimă înscenată	247

CUVÂNT-ÎNAINTE

Colonelul (r) Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 65 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie”, sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune care au rubrici de profil au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman – nimeni altcineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 24 pentru televiziune (vă mai amintiți de serialul „Enigma” de la TVR?), iar 18 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră”, „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței”, „Acțiunea Cerna”, „Escrocii” etc.).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie”, „Poliția Română”, ziarele județene de poliție), în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie suflul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalistice!

„Șpiț”, cum era el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție, la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector – patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul Crime al Direcției Judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a străbătut țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care, altfel, ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur...

Deunăzi, venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, căruia îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T, judiciaristul din el l-ar „ucide”!...”

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin, intitulată „Din jurnalul unui polițist,” prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui criminalist de excepție, ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până a ajuns la cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin), Ceacanica și-a exprimat suprema satisfacție de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazuri printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi întâlnindu-se la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului, unde înregistra succese de public, relatând numai cazurile pe care le rezolvase personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau pe „viu” haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „Pentru Patrie”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „Comisarului” care a publicat – bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman – nu una, ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el...

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infracțională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea, „neexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea infracțională era destul de ridicată, iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfracționale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul Cenzurii (Securității) și al șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil, considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa, și apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt pe față de inteligență. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși era cotate ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, ca drept mulțumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 Miliție din Capitală.

Iată, aşadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioţilor. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experienţa profesională pe care o avea ofiţerul, el nu putea rămâne la o circă de miliţie, generalul Vasile (Inspectorul-şef al Capitalei) promovându-l imediat ca şef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului Circulaţie I.M.B., brigadă prin excelenţă cu profil judiciar, în anii '80 înregistrându-se în Bucureşti peste o mie de furturi de autovehicule şi motorete, anual.

Aici, Traian Tandin şi-a format o echipă din tineri ofiţeri şi subofiţeri şi a început „asaltul”, reuşind ca în anii 1982-1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300, anual. Totodată, în aceşti doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliţiei Capitalei. Însuşi generalul Nuţă l-a mai citat pe ţară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliţiei, iar multe ziare şi publicaţii au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoţilor de maşini şi motorete, a autorilor unor omoruri, loviri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuinţe, hoţi de buzunare şi infractori de tot felul).

În urma acestor succese şi crezând că generalul Nuţă l-a iertat, Traian Tandin a comis a doua „greşală”, în sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme poliţiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani, intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărţii în limba rusă a fost: „Zelenii meteor”.

Când generalul Nuţă a aflat, la sfârşitul anului 1983, de această carte a „Comisarului” (neangajând instituţia miliţiei, nu mai fusese obligatorie şi aprobarea şefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”), s-a făcut foc şi pară. Fără a ţine seama de meritele ofiţerului cu brigada sa în stârpirea stării infracţionale de pe raza Capitalei, precum şi de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărţi o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 Miliţie din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu menţiunea să fie „supravegheat” şi interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuţă, şeful Miliţiei Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofiţer şi l-a pus să dea o umilitoare declaraţie scrisă prin

care se obliga să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” fiind dat afară din miliție. Și „Comisarul” a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramaților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție, s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea (locuitorul primului) și colonelul Bărbulescu: niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria” București (club al Miliției Capitalei al cărui președinte era colonelul Bărbulescu), bani negri care nu se înscriau în evidențe și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție...

În fața acestor bandiți, „Comisarul”, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns” la biroul judiciar al Circumscripției 3 Miliție, până la revoluție. În top acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (exista această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaiaivând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii” compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar”.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor-șef al tinerei publicații care lua ființă, „Poliția Română”. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga sa activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori” pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului”, bineînțeles, la Editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea sa preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației intitulată „Sus mâinile, domnilor infractori!” și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”. După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte, „comisarul” a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la litere.

O activitate prolifică pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Înainte de a încheia această prezentare se cuvine să subliniem meritul „comisarului” de a dedica această carte temerarilor săi colegi – ofițeri și subofițeri de judiciar – cu care a lucrat trei decenii, mulți dintre ei trecând în lumea umbrelor, iar alții fiind bătrâni pensionari.

Era nevoie de o asemenea carte, ca un omagiu adus acestor bravi polițiști care în regimul de tristă amintire s-au sacrificat pe „altarul” judiciarului zeci de ani. Ei constituie un exemplu purificator pentru noua generație de polițiști români, care va avea de învățat lucruri extraordinare din experiența profesională și de viață a acestor înaintași, „uitați de lume pe nedrept...”, cum spune „comisarul”.

Eu, unul, citind această carte, m-am cutremurat și afirm că i-am citit alta scrisă cu atâta competență profesională și har. Pentru toate acestea, o recomand cu toată căldura, prevăzându-i un succes indiscutabil: un best-seller. O carte din care pot învăța multe și polițiștii din țările cu tradiție...

Eugen Teodoru

O CRIMĂ TRUCATĂ

Comisarul Camil Vasilescu, un reputat criminalist, în anii '30 primește misiunea de a cerceta și descifra enigma unei morți suspecte, produse la locul numit „Puntea Sinucigașilor”, care traversează o prăpastie din munții ce străjuiesc Băile Herculane. Victima, Carmina Bănulescu, soția doctorului Casian Bănulescu, se prăbușește în neant, în timp ce era îmbrățișată de către soț, pe respectiva punte și moare dramatic. Comisarul investigând cazul, avea bănuielile sale și a calificat acest incident stupid, drept crimă. Pentru a demonstra crima, depistează un martor ocular care-i oferă „cheia” dezlegării enigmei, dovedindu-se că se afla în fața unei „crime truate”. Cu toate acestea, intervine neprevăzutul, mistificarea și adevărul este ascuns pentru mulți ani.

Comisarul, în continuare, își deapănă amintirile:

«Am văzut și cercetat destule crime. M-am confruntat cu o cazuistică deosebită și complicată. Se poate face o paralelă dintre această crimă și o alta constantă la „Peștera Hoților”, acolo unde victima a avut o identitate necunoscută, moartea în acest caz survenind datorită violenței greu de descris. Mobilul crimei, în prima fază, nu ne era cunoscut. Evident nu s-a urmărit jaful dar spre final s-a concretizat faptul că este vorba de o vendetă, marcată de o ură viscerală determinată de o „reglare de conturi”. Deh, se purtau și atunci asemenea mobiluri. Există totuși un paralelism între crima de la „Puntea Sinucigașilor” și o alta săvârșită la 20 noiembrie 1932, tot la Herculane, unde victime au căzut soții Eberle, aceasta fiind o crimă greu de clarificat întrucât autorii au recurs la săvârșirea unei „duble crime truate”. Dar, despre aceasta am să vă povestesc cu o altă ocazie. Revenind la crima de pe Domogled, mă preveni comisarul, aceasta mi-a dat multă bătaie de cap. Martorul, un om cu spirit justițiar, s-a decis să-mi relateze ceea ce văzuse prin binoclu, adică acțiunea criminală a doctorului, de „a-i face vânt soției, care astfel s-a prăbușit în prăpastie. Mi-am spus: totul este clar. Am demonstrat crima chiar cu un martor direct. Era o probă certă. Dar oamenii sunt slabi și martorul, sub presiunea avocatului ce-l apăra pe cel învinuit, a doua zi, a retractat depoziția inițială. Atunci când și-a retras mărturia a invocat faptul că probabil s-a înșelat. A susținut că „i s-a părut doar...” Avocatul Noveanu a motivat că de pe versantul